

Halusin kirjoittaa jotakin tyyllillisesti erilaista. Tää ei ehkä oo niitä perinteisiä rakkaustarinoita, mut toivottavasti pidätte... Minä hukun, vajoan pohjaan, katoan maanpäältä. Tämä tunne on seurannut minua niin kauan, kuin voin vain muistaa. Kurotan kohti sänkyä vieressä olevaa lipastoa ja vedän veitsen sen laatikosta. Veitsen terä on hyvin ohut ja se kaartuu ylöspäin. Kahva on musta ja siihen on upotettu tekojalokiviä. Olin löytänyt veitsen eräältä kirpputorilta. Joopajoo veitsi uhrimenoihin, tosin tässä tapauksessa minä olin itse uhri. Katson jo valmiiksi arpien koristamaa ihoa ja yritän löytää alueen johon en ole koskenut pitkiin aikoihin. Pian luovutan ja vedän poikittaisen viillon kämmeneeni. Kipu on ainoa mikä kertoo minun olevan elossa, nyt kun sinuakaan ei enää ole. Katson veren tipahtelevan valkealle lakanalle ja värjäävän sen punaiseksi. Lasken veitsen pöydälle ja kurotan uudelleen kohti laatikkoa. Kiedon käteni valkoiseen harsoon, jonka läpi veri pääsee hetkessä. En silti halua tikkejä, haluan tuntea kivun. Kipu on melkein yhtä herkullista, kuin se minkä sinä aiheutit. Melkein muttei ihan. Muistan sinisten silmiesi polttavan katseen ja kätesi lämmön, kun tartuit siihen ensi kertaa. Näytit minulle tavallista keittiö veistä ja olin ihmeissäni. Sinä viilsit ja tunsin kivun. Yhtä aikaa niin nautinnollinen ja shokeeraava tuska lävisti minut. Tunsin viimeinkin jotakin, tunsin sinut. Painoit huulesi verta tihkuvalle haavalle ja hymyilit. ”Tunnetko sen? Veri on elämä, joka pitää meidät elossa. Kun elämän voimasi valutetaan hiljalleen ulos ymmärrät sen arvon.” Nuolaiset huuliasi ja katsot minua intensiivisesti. Yllättäen painat veriset huulesi omilleni ja tunnen oman makuni. ”Tule etsitään jotain millä sinut voi sitoa, emmehän halua sinun vuotavan kuiviin.” Ojennat kätesi ja seuraan sinua kylpyhuoneeseen. otat tottuneesti esiin sideharsoa ja kiedot sen käteeni. ”Muista rakas veremme on yhtä, me olemme yhtä.” Kuiskaat ja tartut valkeansiteen peittämään käsivarteeni. Johdatat minut sänkyysi ja jään makaamaan viereeni. Tuosta päivästä lähtien sinä viilsit tai minä viilsin. Halusimme tuntea olevamme elossa. Emme nähneet teoissamme mitään väärä ennen, kuin oli liian myöhäistä. Päivänä jona löysin sinut ranteet auki viillettyinä oli elämäni kauhein. Makasit sängylläsi silmät tyhjyyteen tuijottaen, vieressäsi minun kuvani. Nostin kuvan vapisevin sormin ja käänsin sen ympäri. Anteeksi Rakastan sinua. tutut harakanvarpaasi järkyttivät minut. Hän oli tehnyt tämän tahallaan. Hän oli kutsunut minut luokseen vain, että löytäisin hänen ruumiinsa. Hän oli poissa, kipinä oli poissa. ”Minäkin rakastan sinua Jonathan.” Kuiskaan nieleskellen kyyneliä. Olin ehkä pelkurimainen, mutta mitä siitä. Juoksin pois paikalta enkä katsonut taakseni. Myöhemmin uutisissa näytettiin kuolleet kasvosi, olit kaunis vaikkakin poissa. Palasin nykyhetkeen rymisten. Tuijotin verta ja sitten veistä. Hysterinen nauru pääsi huuliltani. ”Tulen pian luoksesi.” Kuiskaan ja tuijotan pöydälläni kehystettyä valokuvaa. Sinun siniset silmäsi ja ruskeat hiuksesi, minun vihreät silmäni ja vaaleat hiukseni Heijastuivat kuvasta. Olimme, kuin yö ja päivä, Aurinko ja Kuu. Olimme niin erilaiset, muttemme enää selvinneet ilman toisiamme. Toisen sammuessa, toinenkin hiipui. Tuo kuva oli viimeinen meistä yhdessä otettu. Se muistuttaa mitä meillä oli ja siitä mitä meillä olisi vielä olla. Tartun veitseeni ja viillän uudestaan. ”Pian, pian olen luonasi. Oli kyseessä Taivas tai Helvetti olemme silti yhdessä.” Sanon vakaasti ja tuijotan veren pulppuamista. Annan kaiken tulla. Tunnen oloni heikoksi ja suljen silmäni. Jonathan pian olen luonasi.